DİRİLİŞ MUŞTULARI – Mevlana

Temiz ömrün yol ağırlığını yankesici apaçık çalıp duruyor da kafileden niçin bir adam uyanmıyor? Niçin?

- Niçin uykudan ve yankesiciden incinmiyorsun?

Niçin? O habercilerin cefasına katlanıyorsun?

Seni inciten şey ancak senin önderin ve öğütçündür.

Cihanın sevgisindeyse su üzerindeki nakışlar gibi, karar yoktur.

Bir adam, evine içinden şöyle der dururdu:

- Ey ev! Ansızın yıkılma; harap olacağını bana önceden haber ver…

Bir gece ev birdenbire üzerine yıkıldı. Ev yıkılınca adam ne dedi biliyor musun?

- Ey bina! Benim sana etiğim bunca vasiyet ne oldu? Ben sana yıkılmadan önce haber ver, demedim mi? Önceden haber verecektin, ben de çaremi görüp ayalimle beraber kaçacaktım. Sen ise haber vermedin. Bu kadar zaman seninle olan sohbetimizin hakkı ne oldu? Yıkıldın ve beni inim inim inlettin.

Ev fesahatle ona cevap verdi:

- Ben sana gece gündüz ne kadar çok haber verdim. Her tarafından yarıklarla, yıkıklarla ağzımı açtım, dedim ki: ‘ Artık takatim, vakit geldi, aklını başına al. Sen ise tamaından, ben söyledikçe ağzıma bir avuç çamur tıkadın; duvardaki yarıkların hepsini baştanbaşa örttün. Hangi taraftan ağzımı açtımsa hemen kapadın, söyletmedin Ey Mimar! Başka türlü söyleyemem ki, sana ben ne söyleyeyim?…’

…

Hazan, baharın müridîdir; sararak, ah ederek onu ister… Nihayet bahar şeyhi onun başına ulaşır, onu diriltir. Baharın mürdi böyle dirilir ve ölü kalmazsa, hakkın müridi yolun ortasında neden mundar kalsın?…

…

Bağa doğru gel de her işin mükâfatını gör. Çiçek, inci gibi temiz olan her tohumun layıkıdır. Onlar vaizler gibi baharın yeşil esvabını giyinmişler, hal diliyle hepsi susarak söylüyorlar.

***

Ey bağcı, ey bağcı! Hazan hazan içinde geldi. Dallarda, yapraklarda gönül derdinin örneğini gör, örneğini gör. Ey bağcı! Haydi, ağaçların sesini dinle, ne dediklerini anla. Her tarafta yüzlerce dilsiz, yüzlerce dilsiz inliyorlar… Kuruyan iki dudak, ağlayan iki göz asla sebepsiz değildir. Gönlünde derdi olmayanın yüzü sararmaz, yüzü sararmaz. Hasılı gam kargası geldi, bağda tepiniyor ve acınaklı özleyişleriyle soruyor:

- Gül bahçesi nerede? Gül bahçesi nerede? Susam çiçekleri nerede? Nesterenler nerede? Serviler, laleler, yaseminler nerede? Yeşil giyinmiş çimenler nerede? Erguvanlar, o güzel erguvanlar nerede? Meyvaları emziren tayalar nerede? Bol bol sütler ve ballar nerede? Tabiatın her süt veren, evet, her süt veren memesi kurumuş, ruhun sütünü akıtmıyor. Benim tatlı dilli o hünerli bülbülüm nerede? (ku ku ku) diyen kumrum nerede? Bir sevgili gibi güzel tavusum nerede? Dudular, dudular nerede?

Bunların hepsi sanki Adem gibi buğdaydan yemişler de yüksek köşklerinden düşmüşlerdir. Ve bu düşüşte, başlarından taçları, sırtlarından süslü püslü esvapları uçmuştur. Gülşen, Adem gibi

lütuf bekliyor. Çünkü nimetler ve keremler sahibi Hak, onlara: Allah’ın rahmetinden asla ümidinizi kesmeyiniz’ dedi. Bütün ağaçlar sıra sıra dizilmişler, kara bir esvap içinde matemlidirler. Yeşil yapraksız kalmışlar; kendilerindeki o ıstıraptan, o imtihandan ötürü inliyorlar. Ve hal diliyle diyorlar:

‘ Ey boşboğaz karga, üç ay daha bekle, cihanın bayramı, cihanın bayramı, evet cihanın bayramı, senin körlüğüne rağmen gelecektir. İsrafil’imizin sesinden kandilimiz yanacaktır. Güz ve kış mevsimlerinin geçmesiyle dirileceğiz.

Ey sabah! Cihanı nurla doldur. Bu karanlık hendevan kalesini uzaklaştır. Büyünle, afsunlarınla tabiatı ısıt.

Ey güzel işler yapan güneş! İlkbaharın hamel burcuna doğru dön; etrafta ne buz bırak, ne çamur. Amberler saç, amberler saç… Bahar ki, tabiatın bir kıyametidir, ben bu kıyameti düşünemiyorum. Dildeki sözü bırakıyorum. Gönlümün düşündükleri dile gelmiyor, söze sığmıyor.

Baba! Sen susarak bağdan ve kuşlardan haberi dinle. Bu haber, lamekândan uçan bir oktur, lamekândan gelmiştir.

Mevlana